

Pri zločine sprenevery je rozhodujúce, či si pachateľ privlastnil sverené cudzie movité veci b e z p r á v n e, t. j. vo vedomí, že privlastnením si vecí porušuje dôveru v neho kladenú a že sa jeho konanie protiví príkazu, s ktorým mu boli veci sverené. Na vylúčenie tohoto vedomia však stačí, keď sa pachateľ považuje dôvodne za oprávneného podržať si sverenú vec k zaisteniu vlastnej pohľadávky, o ktorej je presvedčený, že mu právom patrí, hoci táto pohľadávka bola sporná, alebo ešte nesplatná. Aj keď tedy náhradná súkromná žalobkyňa popiera právny význam zisteného prehlásenia šéfa firmy F. Š., že bude obžalovanému hradiť na jeho režiú nájomné za sklep, je to pre trestnú vec bezvýznamné a netreba túto otázku riešiť, pretože obžalovanému je treba priznať už na základe tohoto zistenia nedostatok vedomia bezprávnosti, čím je skutková podstata sprenevery vylúčená.

Čís. 5621.

Peniaze, složené kupiteľom pozemkov pre predavateľa, hoci aj s určitým poukazom na ich upotrebenie (na depuráciu predaných nehnuteľností) neľze považovať za vec predavateľovi cudziu.

Upotrebil-li predavateľ peňazí v rozpore s ujednaním, treba čin jeho posudzovať i s hľadiska skutkovej podstaty podvodu.

(Rozh. zo dňa 3. júna 1936, Zm IV 51/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti L. H. a spol., obžalovaným zo zločinu sprenevery, zmätočné sťažnosti náhradných súkromných žalobcov jednak odmietol, jednak zamietol.

Z d ô v o d o v :

Zo zistenia rozsudkov nižších súdov sa podáva, že čiastka 30.000 Kč bola časť kúpnej ceny, ktorá podľa svojej povahy patrila obžalovanej Ch. H., lebo bola složená poškodenými u Hypotečnej banky českej v B. na prevedenie depurácie predaných nemovitostí, tedy na splnenie obligáčnej povinnosti predavateľku obťažujúcej. Ponevác nie je v rozsudkoch zistené — ani to nebolo tvrdené — že by si složitelia peňazí boli vyhradili k složeným peniazom právo na ich vrátenie, keď by depurácia nebola prevedená, niet základu k tomu, aby peniaze složené kupiteľmi pozemkov pre predavateľku, hoci aj s určitým poukazom na ich upotrebenie, boli považované za vec predavateľke cudziu. Keď tedy táto s peniazmi disponovala inak než podľa úmluvy s ich složiteli uzavretej, nejde pre nedostatok uvedenej náležitosti zločinu sprenevery o tento trestný čin, takže je zmätočná sťažnosť bezzákladná, pokiaľ sa domáha odsúdenia obžalovaných v tomto smere.

Je ovšem treba posúdiť, či nie sú prípadne dané náležitosti skutkovej podstaty zločinu podvodu, či totiž obžalovaní neuviedli poškodených záľudne v omyl preto, aby si opatrili bezprávny majetkový osoh a tým im spôsobili majetkovú škodu, keďže použili peňazí, složených poškodenými

na určitý im slúžiaci cieľ, na iný, len vlastný účel. Aj odvolací rozsudok aj zmätočná sťažnosť mali zrejme na zreteli tento trestný čin, pretože sa zaoberaly jeho náležitosťami, od zločinu sprenevery odchylnými, totiž otázkou osohu pre obžalovaných a otázkou škody pro poškodených. Odhliadnuc však od toho, či sú v týchto bodoch správne závery odvolacieho rozsudku, zmätočnou sťažnosťou nenapadnuté, nemožno uznať obžalovaných vinnými zločinom podvodu, pretože v odvolacom rozsudku bol vylúčený úmysel obžalovaných, ktorý by bol k ustáleniu zločinu podvodu potrebný, totiž úmysel pojatý už pri uzavretí kúpopredajnej zmluvy s manželmi B., prípadne pri tom, keď obžalovaní dali poukaz o upotrebení peňazí na iný cieľ ako ten, pre ktorý bolo složené peňazí s manželmi B. dohodnuté. Vrchný súd dovodil, že obžalovaní až potom, keď banka nebola ochotná vziať peniaze na depuráciu kúpených nemovitostí a uplatňovala najprv nárok na uspokojenie splatných anuit, dali súhlas k použitiu čiastky k účelu bankou požadovanému. Táto čiastka odvolacieho rozsudku nie je vo zmätočnej sťažnosti napadnutá; pretože však stačí k tomu, aby oslobodzujúci rozsudok zostal v platnosti, netreba sa inými výtkami zmätočnej sťažnosti zaoberať.

Čís. 5622.

Odmítnutí zmateční stížnosti a odvolání podle odst. 3 čl. 4 vlád. nař. čís. 17/1926 Sb. z. a n., byly-li provedeny v menšinovém jazyku právním zástupcem obžalovaného cizince.

(Rozh. ze dne 4. června 1936, Zm I 473/36.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací odmítl pokud se týče zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost i odvolání obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. února 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 217 tr. z., přečinem podle § 17, č. 1, odst. 2 zákona na ochranu republiky a přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaný není československým státním příslušníkem, neboť sám udal při svém zodpovědném výslechu, že je příslušný do obce Berg, okres Rohrbach, Horní Rakousy, a tedy rakouským státním příslušníkem.

Zmateční stížnost a odvolání ohlásil sice v jazyku státním, provedl však tyto opravné prostředky svým právním zástupcem v jazyku německém.

Poněvadž právo používat při podáních veřejným úřadům jiného jazyka než státního, jest ustanovením § 2 zákona z 29. února 1920, č. 122 Sb. z. a n. a čl. 14 nař. z 3. února 1926, č. 17 Sb. z. a n. přiznáno jen československým státním občanům, nemělo býti provedení opravných prostředků učiněno v jazyku německé menšiny, nýbrž v jazyku státním.